

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

KÉT HÉT EGY NOVELLA

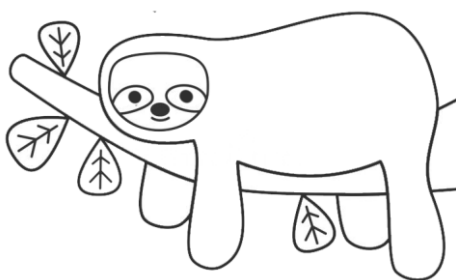
2020-2021

5.-8. osztály

6., UTOLSÓ forduló

Kertész Edina: Lajhár a sztár (gyermekregény-részletek)

Budapest: Manó Könyvek Kiadó Kft., 2020

1) A részletek főszereplője Lona. Ki is ő?

.....

.....

2) Mit szeretett volna Lona? (Mi két, egymástól nagyon különböző dologra gondoltunk vele kapcsolatban.)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

3) Mondatok kis hibával. Az a feladatod, hogy keresd meg és javítsd. Húzd alá a rossz kifejezés(eke)t és a vonalra írd rá a jót!

„Ez az Áron milyen cikiiiiiii!” .....

„A teremben Menta, Málna és Holdsugár asztala volt a középpont.” .....

„Te nyertél a legfurább lány az osztályban szavazáson”.....

Felmászott a kökénybokor legvastagabb ágára, belecsimpaszkodott, és elhatározta, alszik egy nagyot.”.....

4) Menta, Málna, Napsugár, Lona, Drazsé... Melyikőjükre vonatkoznak a megállapítások? Írd a mondat betűjelét a megfelelő helyre!

Lona	Menta	Málna	Napsugár	Drazsé
------	-------	-------	----------	--------

- a) hosszú, mézszőke haja van
- b) karcsú és csinos lány
- c) a legmenőbb lány a suliban
- d) barnásszőke a haja
- e) háromujjú lajhárok rendjébe tartozik a családja
- f) nagymamáját Folivora Manuellának hívták
- g) hazakísérte Lonát az iskolából
- h) hivatalosan Undipofi lett a szavazáson
- i) reggelente jó korán bement az iskolába

5) Mit tanácsolt Drazsé az elkeseredett Lonának a lányvécében?

.....

.....

.....

.....

VÉGE a játéknak! Köszönjük, hogy részt vettél rajta (reméljük, jókat olvastál!)

Ha nem oldottad meg (még) az összes feladatlapot, pótolhatod:

2021. március 1-ig

A feladatlapokat (az ÖSSZESET) letöltheted a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Nagyon-nagyon várjuk a kész feladatlapokat (márc. 1-ig)!

Ha már megoldottad leadhatod (Te, szüleid, tanárod, kedves ismerős is)

a Könyvtár Ponton hétköznapi 9-16 óráig

vagy telefonon (66/411-171) tudunk egyeztetni az átvételről.

(Kérjük a pedagógusokat, szülőket segítsenek eljuttatni a könyvtárba a kész feladatlapokat!)

NEVED, ISKOLÁD, OSZTÁLYOD MINDIG ÍRD RÁ A LAPRA!

Hajba László rajzaival

LONA ÉLETÉNEK

LEGNAGYOBB KATASZTRÓFÁJA

Mielőtt folytatnánk a történetet, az lesz a legjobb, ha megismerkedünk Mentával, Málnával és Napsugárral. Akkor érthetjük csak meg, hogy érezte magát Lona, amikor aznap reggel megpillantotta őket. **Menta, Málna és Napsugár** nem egy fincsi gyümölcsturmix neve volt, hanem a legmenőbb lányoké a suliban. Megközelíthetetlen lények voltak, akik csak az arra érdemesekkel álltak szóba. Legalábbis Lona így képzelte el őket. Nem tudta pontosan, milyenek, mert még sosem beszélt velük, bár egy osztályba jártak. Eddig azonban csak távolról cso-

Kertész Edina: Lajhár, a sztár
Bp.: Manó Könyvek Kft, 2020

dálta őket. Napsugárnak hosszú, mézszőke haja volt, Mentának hosszú, barna haja, Málnának pedig hosszú barnásszőke haja. Karcsúak voltak, akár egy nádszál, és mindig csinosak, az arcuk pedig olyan, akár az angyaloké a színes képeken, amiket Lona a régi imakönyvekben látott, amiket a nagymamája hagyott rá. Lona nagymamáját Folivora Manuellának hívták, és egy messzi, messzi országból származott. Sajnos Lona már nem ismerhette.

A három lány mindig, mindenhová együtt ment. Még a mosdóba is. Reggelente pedig jó korán bementek az iskolába, a bejárat előtt ácsorogtak, és egymás közt sugdolóztak, nevetgéltek és fecserésztek. És különös fény áradt körülöttük, bár lehet, hogy Lona azt csak odaképzelte.

– Nézd csak,
ott jön Áron!

– bökte oldalba Napsugár Málnát. – Szia, Áron! – köszönt oda hangosan egy szőke fiúnak, aki gördeszkával érkezett, és majdnem elesett, amikor Napsugár ráköszönt.

A fiú most hóna alá csapta a gördeszkát, zavartan biccentett, és elvörösödve sietett át a bejáraton, míg a három lány hangos kuncogása követte.

– **Ez az Áron oooooooyan cukiiii!** – mondta Napsugár, és hangja édesen csilingelt, akár a szélcsengő.

Még a fiúk sem mernek szóba állni velük, annyira tökéletesek, gondolta Lona.

Így érezte magát, miközben közeledett a három lány felé, és úgy döntött, kivételesen odaköszön nekik: a szíve hevesen dobogott, az arca lángolt, a tenyere izzadt, a lábai összeakadtak.

Napsugár éppen oldalba bökte Málnát, és valamin felkuncogtak. Nagyon szerettek váratlanul felkuncogni, ilyenkor az embernek mindig olyan érzése támadt, mintha rajta nevetnének. Legalábbis Lonának ilyen érzése volt, ahogy egyre közelebb ért. Az anyukája levélturmixa forgolódni kezdett a gyomrában, akár egy turmixgépben, és minél kisebb volt a távolság közöttük, annál jobban forgott.

Napsugár rövid, sárga szoknyácskát viselt és rövid felsőt, amiből kivillant tökéletesen sima hasa. Málnán piros nadrág volt, csinos, fehér felsővel, Menta pedig halványzöld ruhácskát vett fel aznap, ami tökéletesen illett a szeme színéhez. Mindannyian úgy festettek, mintha a legújabb divatmagazinból bújtak volna elő.

Lona nagy levegőt vett. Itt a megfelelő pillanat: Napsugár éppen nem kuncogott, hanem egyenesen felé nézett.

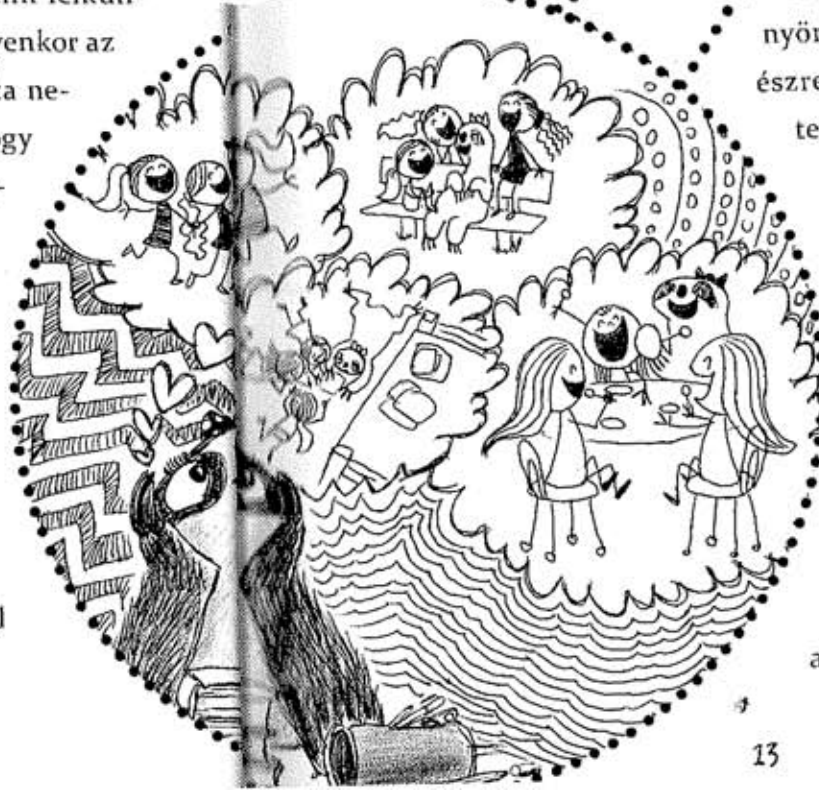
– **Szi... sziasztok**

– mondta Lona.

És ekkor megtörtént. Napsugár rászegezte a tekintetét. Kék pillantása közömbös volt és egy picit értetlen. Aztán egy pillanat

múlva félmosolyra húzta gyönyörű ajkát, és alig észrevehetően biccentett.

Lona hevesen kalapáló szívvel ment tovább. Ez több volt, mint amit remélhetett. Ha jól látta, és nem értette félre a dolgot, Napsugár tulajdonképpen köszönt neki! Míg beballagott a terembe, és nekilátott, hogy kipakolja a holmiját az első órára, arról ábrándo-

zott, hogy a három lány és ő összebarátkoznak, és talán egyszer ő is a csapat tagja lesz. Együtt mennek majd sulis után valamelyikükhöz, együtt tanulnak, és mindenhol együtt járnak majd. Együtt fecserésznek és kacarásznak az iskola előtt minden reggel. És akkor ő is olyan népszerű lesz, mint ők. Végre nem egyedül fog üldögelni a szünetekben egy félreeső padon az udvaron, szundikálva, és ebédnél is lesz, aki mellé leülhet.

Végre lesznek barátai! El is határozta, hogy ezentúl korán lefekszik, és igyekszik minden reggel időben felkelni, hogy csatlakozhasson a lányokhoz az iskola előtt, és jól beszélgethessenek.

Eközben Menta, Málna és Napsugár még mindig odakint álltak az iskola előtt, és rázkódtak a nevetéstől.

– Láttátok? – fuldoklott Napsugár.

– Ez meg mi volt? – kacarászott Málna.

– Tényleg nekünk köszönt? – kiáltott nevetve Menta. – Úgy néz ki, mint egy...

– Mint egy lajhár!

– tört ki mindhármasból egyszerre.

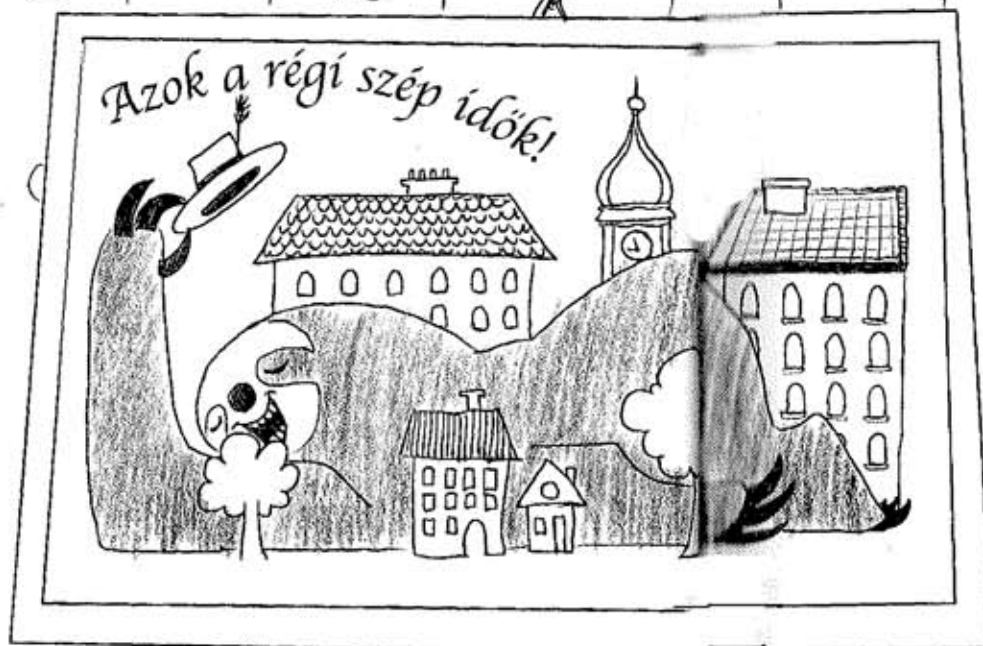
LONA ELHAMARKODOTT DÖNTÉST HOZ

Amit a lányok mondtak, igaz volt. Lona tényleg úgy nézett ki, mint egy lajhár. Ugyanis lajhár volt. A Folivora család a háromujjú lajhárok rendjébe tartozott. Lona apukája gyakran emlegette büszkén, hogy őseik óriáslajhárok voltak.

– Akkorák voltak, mint egy dinoszaurusz. Ha feltérdeltek, egyenesen le tudták legelni a fák lombjait – mondogatta gyakran.

– Meg sem kellett moccanniuk ahhoz, hogy egyenek. Aztán pedig egyszerűen lefeküdtek a földre, és aludtak egy nagyot. Aztán

újra ettek,
újra aludtak,
és így
tovább.
Micsoda élet!

Ami azt illeti, Lona apukájának sem kellett megmoccannia, hogy egyen. Éppen a tévé előtt üldögélt, és Lona anyukája a kezébe nyomott egy nagy csomó zöld levelet. A lajhárok ugyanis nem esznek mást, csakis zöld leveleket. Mindig csak zöld leveleket. Esetleg némi mangót. Legfeljebb egy kis banánt. Vagy egy kis zöld sütit.

– Jaj, apu! – forgatta a szemét Lona.

Nagyon kínosnak érezte, hogy az apukája folyton a régi ősökkel példálózik. Hiszen már nem az őskorban élünk. És mostaná-

ban már nem is volt annyira büszke rá, hogy ő is lajhárnak született. Ő olyan szeretett volna lenni, mint Napsugár. Vagy Málna. Vagy Menta. Egyszóval normális.

– Az már régen volt. Azóta megváltozott a világ. Már nem legelészünk, nem igaz?

– Azért mit nem adnék egy jó kis mandulafalevéért – sóhajtott az apukája. – Ezek a mélyhűtött vacok nem az igaziak.

Lona apukája nagyon szerette a hasát. De ezzel nem volt egyedül. A tévézésen kívül a család az evést szerette a legjobban. Ha nem tévéztek, ettek, ha nem ettek, tévéztek. De a legeslegjobb az volt, ha tévézés közben ettek.

Lona a maga részéről szívesebben evett volna valamelyik közeli gyorsétteremben, mondjuk hamburgert sült krumplival vagy pizzát, de az szigorúan tilos volt, mert, mint

anyukája mondta, az ilyesmi árt az ő kényes gyomruknek, és nagyon oda kell figyelniük arra, hogy mit esznek.

Az állandó falatozgatás és tévzés következtében Lona bizony kigömbölyödött, ami igazán jól állt neki. **Hatalmas, barna szemei voltak, apró szája, és turcsi orra.**

A maga módján igazán helyes lány volt. ✓

Csakhogy ő éppen olyan akart lenni, mint Menta. Vagy Málna. Vagy Napsugár. Karcsú derekú, hosszú hajú, kék szemű. Vagy zöld szemű. Esetleg kékeszöld. Csakhogy az ő szeme csokoládé-barna volt, amivel ártatlanul pislogott a világba.

Amikor kicsi volt, Lona még semmi kivetnivalót nem talált abban, hogy lajhárnak született. Ez csak mostanában kezdte zavarni. Szeretett volna a csinos lányokra hasonlítani, hogy maguk közé fogadják.

Volt is már egy terve, hogyan fog csatlakozni hozzájuk. Másnap az ebédszünetben egyszerűen fogja magát, és odaül a lányok asztalához. Hogy ez jó ötlet volt-e?

Te mit gondolsz?

Hamarosan kiderül.

BUNDA ÉS MOLYLEPKÉK

Az ebédlőben Menta, Málna és Napsugár asztala volt a középpont. Még soha, senki nem mert leülni hozzájuk meghívás nélkül. Néha-néha előfordult, hogy odahívtak magukhoz valakit. Szökőévben egyszer. Ám a legtöbbször kizárólag holdudvarukkal együtt ettek – néhány lánnyal, akik bár csinosak voltak, de azért annyira nem, mint ők, és akik a lehető leghangosabban nevettek még a leggyengébb vicceiken is. A többiek csak messziről, titokban és vágyakozva pislogtak feléjük.

Így hát Lona részéről tényleg óriási bátorság volt, hogy az ebédidőben, a tálcáját fogva egyenesen az ő asztaluk felé vette az irányt. Abból merített bátorságot, hogy Napsugár előző reggel ráköszönt. Legalábbis ő így értelmezte azt a pillantást és félmosolyt, amit Napsugár küldött felé az iskola előtt.

Aki már járt iskolai étkezőben, pontosan tudja, mekkora ott a tumultus és a hangzavar. Lona ebben a káoszban igyekezett a lányok asztala felé.

Először a három legnépszerűbb lány társaságában üldögélő Dzsenifer pillantotta meg, aki titkon nagyon híres popénekes akart lenni, és azt remélte, hogy beke-

rülhet Menta, Napsugár és Málna tánccsapatába. Esténként otthon gyakorolt a tükör előtt, mikrofonsként egy dezodort tartva a kezében. Már attól is boldog lett volna, ha háttértáncosként léphet fel a lányokkal. A lányok Beyoncé egy számára playbackeltek, és kitaláltak maguknak egy koreográfiát, amit délutánonként az iskola udvarán gyakoroltak, lehetőleg úgy, hogy mindenki lássa őket.

Dzsenifer **OLDALBA BÖKTE** Lénát, akivel a három lány azért barátkozott, mert nagyon okos volt, és mindig odaadta a matekleckéjét, hogy lemásolják.

Léna **OLDALBA BÖKTE** Varuszkát, aki az előző tanévben jött az iskolába, és azzal vívta ki a három lány elismerését, hogy a Balettintézetbe járt. Varuszka **OLDALBA BÖKTE**

Mentát, akinek hatalmasra kerekedett a szeme a közeledő Lona láttán, aztán

OLDALBA BÖKTE Málnát, akinek tátva maradt a szája, és aki **OLDALBA BÖKTE** végül Napsugárt, aki kiprűszkölte a levest.

Lona ekkor már egészen közel ért hozzájuk a tálcaját fogva, ajkán barátságos, bizakodó mosollyal.

- Sziasztok -

...köszönt, és lerakta az ebédjét az asztalra. A lányok egymásra néztek. Aztán Lonára. Rövid, kínos csend támadt.

És ekkor nagyon szégyenletes dolog történt. Olyan szégyenletes, amire az ember élete végéig emlékezni szokott. Napsugár némán felállt, a másik öt lány pedig kisvártatva ugyanígy tett. Hátratolt székeik egyszerre zörrentek meg. A hangra a többi asztal körül ülők egy emberként fordultak hátra, és szemtanúi lettek, ahogy a hat lány szó nélkül kivonul az ebédlőből, míg Lona megsemmisülve egyedül marad az asztalnál.

Mit tehetett volna?

Nos, több dolgot is.

Szerinted melyik lenne a legjobb?

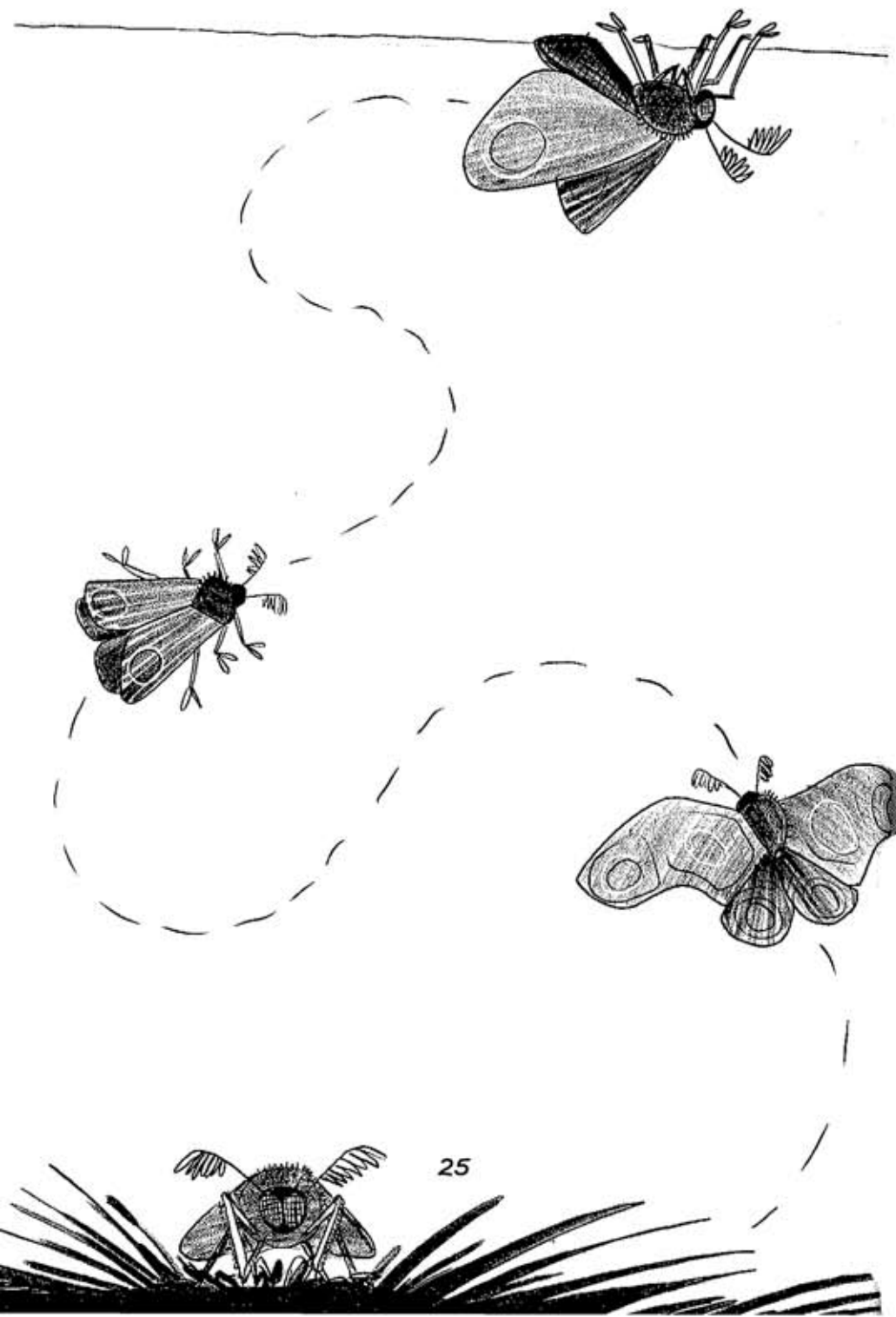
Lonával azelőtt még sosem történt ilyesmi. Mindig azt hitte, szeretni való lény. Hiszen születése után kerekén nyolc hónapig csüngött az anyukája szőrébe kapaszkodva, biztonságban, mindentől óvva. A szülei egész eddigi életében szerették és ajnározták mint egyetlen gyermeküket.

Mindig megkapta születésnapjára azt, amire éppen áhítozott: babaházat, görkorcsolyát (bár soha nem vette fel), unikornisos pizsamát és a kedvenc, zöld leveles tortáját.

A szülei mindig odafigyeltek arra, mire vágyik, és igyekeztek mindent megadni neki.

Csak hogy Lona most a három lány barátságára vágyott, ők pedig egyszerűen keresztülnéztek rajta.

Lona annyira megdöbbsent, hogy először csak ült a székén,

letaglózva. Végül a második lehetőséget választotta, azaz kanalizálni kezdte a levesét, mintha mi sem történt volna. Hiszen olyan szomorú lett, hogy moccanni sem tudott. Lehajtotta a fejét, és azt remélte, a többiek nem veszik észre, hogy a könnyei is a levesbe hullanak.

Lassan újra duruzsolás töltötte meg a tágas ebédlőt. A többi asztalnál ülők visszafordultak az asztaltársaikhoz, és csendesen tovább beszélgettek.

Lona biztos volt benne, hogy róla beszélnek. A lányról, aki nem elég, hogy lajhár, de még a sulis legmenőbb lányai is kiközösítették.

Mintha mindez nem lett volna elég Lona totális megsemmisüléséhez, ebben a pillanatban egy molylepke szállt ki a bundájából, és vidáman a mennyezeti lámpa felé röppent.

A molylepkék ugyanis szeretnek a lajhárok bundájában lakni. A lajhárok viszonylag ritkán fürdenek, így senki sem zargatja ott őket.

Ez viszont már mindennél kínosabb volt. Lona a karjába tette az arcát, és úgy döntött, hazamegy, **SOHA, DE SOHA, DE SOHA TÖBBÉ NEM DUGJA KI AZ ORRÁT OTTHONRÓL.**

UNDIPOFI

Mivel másnap reggel
Lona megint késésben
volt, nem volt ideje
megnézni a telefonját.
Ha megnézte volna,
ezt látta volna:

Ráadásul valaki Undipofi néven egy új profilt hozott létre, aminek profilképe Lonát ábrázolta. A profilt máris vagy ötvenen követték be.

Mikor beért az osztályba, izgatott hangok zsongása fogadta. Az osztálytársai gyűrűjében Napsugár állt, aki, amikor észrevette Lonát, valamit súgott a többieknek, mire mindannyian elhallgattak. Csak Menta pukkadózó nevetése hallatszott.

– Szia! – szólalt meg Napsugár, és egyenesen Lonára nézett.

– Szia! – nyögte ki bátortalanul Lona, és próbált mosolyogni.

– Csak gratulálni akartam – mondta Napsugár ugyanazon az édesen csilingelő hangon.

– Tényleg? Mihez?

Lona gyomrát melegség töltötte el. Napsugár biztosan látta a szelfit, amit tegnap felrakott, és ő is úgy gondolja, hogy nagyon jól sikerült. Most áldotta magát, amiért ilyen jó ötlete támadt.

– Most már hivatalos – jelentette ki Napsugár. – Te nyertél a

legcsúnyább lány az osztályban

szavazáson! Hivatalosan is Undipofi vagy! – harsogta.

– Tessék? – Lona döbbenten meredt a lányra, aki úgy mosolygott, mintha most táncolt volna át a vásznon egy egész estés Disney-filmben madarakkal, mókusokkal és borzokkal körülvéve.

– Igazából holtverseny volt Drazsé és közted – magyarázta Napsugár.

Lona látta, ahogy az utolsó padban ülő Drazsé felkapja a fejét.

– De örömmel jelenthetem be, hogy te nyertél – fejtegette tovább.

– **HOGY MI A...?** – hallotta Drazsé felháborodott hangját.

Ekkor Kocka lépett az osztályterembe, a gyerekek a helyükre spricceltek, és a tanár máris nekilátott, hogy csikorgós krétájával mindenféle számokat írjon fel a táblára.

Lona a helyére ballagott, és leült. A padja éppen Hümér, az osztály afrikai óriáscsigájának terráriumja mellett volt, aki most kíváncsian nyújtogatta felé a szarvait. De Lona meg sem látta: szemét elhomályosították a könnyek. Nem tudta pontosan, hogy jól értette-e, amit Napsugár mondott.

Ha ez igaz, és tényleg megszavazták, hogy ő a legcsúnyább lány az osztályban, akkor mindenki rajta nevet most. És persze Drazsén, ami egy csöppet sem javított a helyzetén.

Dermedten ült, moccanni sem mert. Úgy érezte, hogy mindenki őt nézi. Igen, biztosan rajta nevetnek. Mintha ott elől valaki sugdolózna. Egészen biztos, hogy róla beszélnek.

Felemelte a fejét, és Áronra esett a pillantása, aki az első padból hátrafordulva egyenesen rá vigyorgott.

Lonát először forróság öntötte el, aztán szinte jéggé dermedt. Hát igaz, tényleg az egész osztály rajta nevet. Ebben a fagyott állapotban ülte végig a matekórát. Mikor kicsöngettek, mint egy zombi, felállt, és kíváncsi volt a folyosóra. Onnan pedig egyenesen a lányvécébe.

Csak üldögélt a lehajtott vécedeszán, és maga elé meredt. Most még a falfirkák sem érdekelték.

Kisvártatva valaki halkán kopogott az ajtón.

– Itt vagy, ugye? Figyelj, ne törődj velük! – hallotta meg Drazsé hangját az ajtó túloldaláról. – **EGY PERCIG SE**

FOGLALKOZZ VELÜK! ŐK ILYENEK! SZÉPEK, DE GONOSZAK. CSINÁLJ ÚGY, MINTHA NEM IS LÉTEZNÉNEK!

Lona hallgatott. Egy gombóc volt a torkában, amitől nem tudott megszólalni, és az a gombóc egyre nagyobb és nagyobb lett.

– Figyelj, nem muszáj visszamenned az osztályba. Mi lenne, ha megmondanánk az igazgatónak, hogy beteg vagy? Én pedig hazakísérnélek. Úgyis el akarok intézni valamit.

– De mit? – nyögte ki Lona.

Jólesően simogatta a gondolat, hogy minél gyorsabban elpárolgjon az iskolából.

– Hát... valamit. Mindegy. Ugye nem akarsz örökre itt maradni?

Lona nagyot sóhajtott, és felállt. Ha nem akar egész életében a vécében maradni – márpedig most ehhez lett volna a legnagyobb kedve –, kénytelen elhagyni a lánymosdót. Utána viszont hazamegy, és soha, de soha többé nem teszi ki onnan a lábát.

Mikor Drazsé előadta az igazgatónak, hogy Lona rosszul van, és ő hazakíséri, Bömbőke nem szólt semmit, csak két tenyerébe fogta Lona arcát, a szemébe nézett, és megcsóválta a fejét.

– Menj csak! – mondta. – A leckét majd elviszi neked Drazsé, igaz? – pillantott a lányra, aki bólintott.

Míg hazafelé baktattak, Drazsé igyekezett szóval tartani a lajhárlányt. Közben egy kabátba csavart, furcsa csomagot tartott a hóna alatt. Lona annyira elmélyedt a saját gondolataiban, hogy elfelejtette megkérdezni tőle, hogy mi az.

Mikor végre hazaértek, és Drazsé elbúcsúzott tőle, Lona egyenesen a kertbe ment. Felmászott a fügebokor legvastagabb ágára, belecsimpaszkodott, és elhatározta, hogy

**SOHA,
DE SOHA,
DE SOHA TÖBBÉ
NEM MÁSZIK LE
ONNAN.**

